

Una breu història de set assassinats

Et trobes homes que són morts des de fa més temps que tu

Assassins, narcotraficants, periodistes i, fins i tot, fantasmes. El 1976, just abans de les eleccions generals a Jamaica i de l'actuació de Bob Marley al concert «Somriu, Jamaica», que pretenia alleugerir les tensions polítiques, set homes armats amb metralletes irrompen a la casa del cantant. *Una breu història de set assassinats* (<http://www.bromera.com/fitxa-llibre-coleccions/items/una-breu-historia-de-set-assassinats.html>), de Marlon James, fa un recorregut intrigant per una època inestable i perillosa. Des dels barris pobres de Kingston dels 70 fins al crac dels 80 a Nova York o la Jamaica més radicalitzada dels 90. James ja és considerat un dels grans talents literaris de la seva generació. Us oferim un tast de la novel·la, publicada per Edicions Bromera (<http://www.bromera.com/>) i guardonada amb el premi Man Booker 2015, i en sortegem tres exemplars.

Foto: ????? ?

SIR ARTHUR GEORGE JENNINGS

Escolteu.

Els morts no paren mai de parlar. Potser perquè la mort no és en absolut una mort, sinó només un càstig després de l'escola. Saps d'on vénis i sempre tornes al mateix lloc. Saps on vas, però sembla que mai no hi hagi d'arribar i simplement ets mort. Mort. Sona com un final, però en realitat és una paraula sense un veritable final. Et trobes homes que són morts des de fa més

temps que tu, que no paren de caminar encara que no vagin enlloc, i els sentis udolar i xiuxiuejar perquè tots som esperits o ens pensem que tots som esperits però simplement som morts. Esperits que ens introduïm dins d'uns altres esperits. De vegades una dona es fica dins d'un home i gemega com el record de quan feia l'amor. Gemeguen i es lamenten ben fort però aquests sons travessen la finestra en forma de xiulet o xiuxiueig i es fiquen sota el llit, i els nens petits es pensen que hi ha un monstre. Als morts els encanta estirar-se sota els vius per tres motius: 1) Passem bona part de la vida estirats. 2) La part de sota del llit recorda la tapa d'un taüt, però 3) hi ha un pes a dalt, un pes humà en el qual et pots introduir i fer-lo més pesant, i escoltar el batec del cor mentre observes com bombeja la sang i sentis com l'aire surt pels narius quan els pulmons l'impulsen, i envejar fins l'alè més ínfim. No tinc cap record de taüts.

Però els morts no paren mai de parlar i de vegades els vius els senten. Això és el que volia dir. Quan ets mort la parla no és res més que un cúmul de marrades i digressions, i no tens res més per fer que passejar una estona i perdre't. Bé, almenys això és el que fan els altres. El meu punt de vista és que els difunts aprenen dels difunts, però això és complicat. Em podia sentir a mi mateix declarant a qualsevol que m'escoltés que no vaig caure, que em van empènyer des del balcó del Sunset Beach Hotel a Montego Bay. I no puc dir calla, Artie Jennings, perquè cada matí quan em llevo haig de recompondre el meu cap esclafat com una carbassa. I de la mateixa manera que parlo, ara puc sentir com sonava aleshores, ho capteu, espavilats?, volent dir que la vida després de la mort no és com l'escena d'un happening, no és una festa fantàstica, nano, veure tota aquesta colla d'acomodats damunt l'estora? No ho van captar mai, i no hi ha res més per fer que esperar l'home que em va matar, però no morirà, l'únic que fa és envellir cada cop més i buscar-se dones cada cop més joves i engendrar una casta de curts de gambals i anar arruïnant el país.

Els morts no paren mai de parlar i de vegades els vius els senten. De vegades ell em contesta si l'enganxo en el moment exacte en què els ulls li comencen a parpellejar mentre dorm, i parla fins que la seva dona li venta un cop. Però prefereixo escoltar els qui fa més temps que són morts. Veig homes amb les cames trencades i abrics llargs tacats de sang que parlen, però de la boca els surt sang, i valga'm Déu, que la rebel·lió dels esclaus va ser una cosa ben horrible, i que la reina naturalment va ser d'una utilitat ben sanguinària des que la Companyia de les Índies Occidentals va començar la seva vergonyosa decadència en comparació amb la puixança de l'Oriental, i per què hi ha tants negres prenent coses per dormir de qualsevol manera allà on els sembla i ho confonen tot, em sembla que m'he posat malament la meitat esquerra de la cara. Ser mort és comprendre que quan mors no te'n vas, sinó que et quedes atrapat en la monotonia dels camps de la mort. El temps no s'atura. El veus com es mou però estàs quiet, com un quadre amb un somris de Mona Lisa. En aquest espai, un coll tallat fa tres-cents anys i la mort sobtada d'un nadó fa dos minuts són el mateix.

Si no observes com dorms, et trobaràs de la mateixa manera en què et van trobar els vius. Estic estirat a terra amb el cap com una carbassa esclafada, la cama dreta torçada darrere de l'esquena i els dos braços doblegats d'una manera que sembla impossible que es dobleguin els braços, i des de dalt, des del balcó, semblo una aranya morta. Jo sóc a dalt i a baix, i des de dalt em veig com em devia veure el meu assassí. Els morts reviu un moviment, una acció, un crit i ja tornen a ser allà, al tren que no es va aturar fins que va descarrilar, a l'ampit de la finestra del setzè pis d'aquell edifici, al maleter del cotxe que es va quedar sense aire. Cossos de xicots durs que rebenten com globus punxats, cinquanta-sis bales.

Ningú no cau d'aquella manera si no l'empenyen. Ho sé. I sé com se sent i com es veu un cos que cau barallant-se amb l'aire i buscant i no trobant on agafar-se, i suplicant a Jesucrist, fill ploraner d'una donota bastarda, que ni que sigui per una sola vegada l'aire li ofereixi un agafador. I aterres en una rasa de cinc peus de profunditat o en un terra cobert de marbre setze peus més avall quan encara lluitaves i el terra s'aixeca i et colpeja amb violència perquè estava cansat d'esperar sang. I encara som morts però ens aixequem, jo com una aranya esclafada, ell com un escarabat cremat. No tinc cap record de taüts.

Escolteu.

Els vius es reserven perquè s'imaginin que tenen temps. Els morts no es reserven, només miren i esperen. Una vegada vaig preguntar a la meua professora de l'escola dominical: si el cel és el lloc de la vida eterna i l'infern és el contrari del cel, de què serveix l'infern? És un lloc per a petits marrecs descarats com tu. Encara és viva. La veig com es fa cada cop més gran i més estúpida a la residència d'ancians Evertide, ja no recorda ni el seu nom, i parla amb una veu discordant i tan baixa que ningú no entén que té por del crepuscle perquè és quan les rates surten a buscar-li els dits grossos dels peus. Jo veig més que això. Mireu amb prou atenció o potser simplement cap a l'esquerra i veureu un país que era el mateix quan el vaig deixar. No canvia mai, vagi on vagi la gent és exactament igual com la vaig deixar, sense que l'envelliment en canviï res.

L'home que va ser pare d'una nació, que va ser més el meu pare que el meu propi pare, va plorar com una dona que es queda vídua de sobte quan va sentir que havia mort. No saps mai quan els somnis de la gent estan connectats amb tu, abans d'anar-te'n, i quan te'n vas ja no hi ha res més a fer que veure'ls morir de maneres diverses, lentament, membre a membre, sistema a sistema. Malaltia coronària, diabetis, malalties que maten lentament amb noms que es pronuncien lentament. Aquest és el cos que es dirigeix cap a la mort amb impaciència, en una sola part i de cop. Viurà per veure com el converteixen en un heroi nacional i sent l'únic que pensa que ha fracassat. Això és el que passa quan personifiques esperances i somnis en una sola persona. Es converteix en un simple mecanisme literari.

Aquesta és la història d'uns quants assassinats, de nois que no representaven res per a un món que encara gira, però cadascun d'ells, quan em passen pel costat, encara fan la fortor dolçena de l'home que em va assassinar.

El primer crida com si hagués de treure les amígdales per la boca, però el crit se li atura a les portes de les dents, perquè l'han emmordassat i té gust de vòmit i de pedra. I algú li ha lligat les mans ben fort darrere l'esquena, però les sent soltes perquè se li ha encetat la pell i la sang lubrica la corda. Clava puntades de peu amb les dues cames perquè té la dreta lligada a l'esquerra, clava puntades de peu a la porqueria que s'enfila cinc peus, després sis peus, i no es pot aixecar perquè plou fang i porqueria i pols i roques. Una roca li esclafa el nas i una altra se li clava a l'ull i esclata i ell es posa a cridar però el crit li queda a la punta de la boca i després torna enrere com un reflux, i la porqueria és una marea que no para de créixer i no es pot veure els dits dels peus. Després s'aixecarà i encara és mort i no em dirà el seu nom.

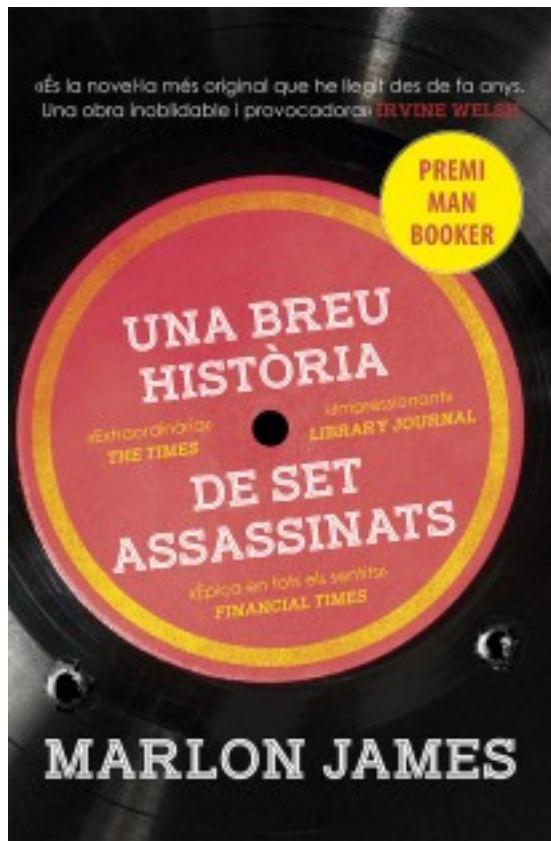
Foto: Raúl A

Sortegem **3 exemplars** del llibre *Una breu història de set assassinats*.
(<http://www.bromera.com/fitxa-llibre-coleccions/items/una-breu-historia-de-set-assassinats.html>)

Si voleu participar en el sorteig, deixeu-nos el vostre correu electrònic en un comentari aquí sota.
No publicarem els comentaris per protegir la vostra privacitat.

Si preferiu optar a un dels 3 llibres a través de la nostra pàgina de Facebook
(<https://www.facebook.com/catorzeedicions/>) , envieu-nos per missatge privat la vostra adreça electrònica.

Ens posarem en contacte amb els guanyadors via mail.

Fragment del llibre

Una breu història de set assassinats (http://www.bromera.com/tl_files/pdfs/Fragments/una-breuhistoria-de-set-assassinats_FR.pdf)

© Marlon James

© Traductor: Ramon Monton

© d'aquesta edició: Edicions Bromera, 2016